

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.575 van 29 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
“U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, Koerd te zijn en afkomstig te zijn van Sheikhan. U verklaart dat u sinds uw vijftiende een relatie had met de heer (H. M.) Ali. Niemand van uw familie zou op de hoogte zijn geweest van uw homoseksuele geaardheid. Gedurende vier à vijf jaar kwam uw vriend éénmaal per week bij u thuis langs. Tijdens deze ontmoetingen bedreef u de liefde. Op een dag zou uw zus uw relatie ontdekt hebben. Uw vader zou op dat ogenblik niet thuis zijn geweest, maar uw zus zou uw moeder hebben ingelicht. U kleepte u snel aan en vluchtte zo snel mogelijk naar Zakho, waar uw broer woonde. U vreesde immers de toorn van uw vader, met wie u in het verleden aanvaringen had gehad omwille van het feit dat u een niet-praktizerende moslim bent. U verbleef een aantal dagen bij uw broer. Deze regelde voor u een smokkelaar. U verliet Irak op 11 december 2007 en kwam in België aan op 2 januari 2008. Daags nadien vroeg u asiel aan.”
2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in

beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève daar uw verklaringen een aantal elementen bevatten die ongerijmd zijn en die uw geloofwaardigheid aantasten.

Vooreerst rijzen er vragen bij uw relatie met (H. M.) Ali. In de Irakese context is het immers onwaarschijnlijk dat u gedurende meer dan vier jaar een relatie zou hebben gehad met een man, wekelijks samen kwam in uw eigen huis met deze man en dat hierdoor geen achterdocht zou zijn ontstaan bij uw familieleden. Ook het feit dat u met deze persoon in uw eigen kamer, die niet afgesloten was daar uw vader de sleutel had, de liefde bedreef kan niet overtuigen, temeer u zelf verklaart dat een relatie tussen mannen een ‘beschamend iets’ is in de Koerdische cultuur (gehoorverslag pp.4-5). Het is gezien bovenstaande observaties totaal ongeloofwaardig dat u voor deze ontmoetingen niet een meer discrete plek zou hebben uitgekozen en niet meer voorzorgen zou hebben genomen om uw relatie geheim te houden. U hiernaar gepeild kunt slechts stellen dat iedereen naar de keuken ging, maar dat er nooit iemand naar uw kamer kwam (gehoorverslag p.5). Gezien het delicate karakter van uw verhouding kan zulks totaal niet overtuigen. Deze vaststelling wordt nog eens versterkt door het feit dat u zelf verklaarde dat u reeds in het verleden problemen had gekend met uw vader en er dus van kan worden uitgegaan dat u zich ten zeerste bewust moet zijn geweest van de risico’s die u zou lopen zo uw relatie aan het licht zou komen (gehoorverslag pp.3,5). In dit kader dient nog opgemerkt dat gezien de vermeende duur en het delicate karakter van uw relatie het toch wel enigszins bevreemdend is dat u vlucht zonder uw partner die nog in Irak (Mosul) zou zijn. Geconfronteerd met het gegeven dat uw vriend toch ook wel eens problemen zou kunnen ondervinden in Irak werpt u op dat u het meest betrokken bent daar de ontmoetingen in uw huis plaatsvonden (gehoorverslag p.5). Weerom kan uw uitleg niet overtuigen daar u zelf verklaarde dat uw zus jullie beide had gezien, uw vriend in de buurt woonde en aldus ook gekend zal zijn door uw familie (gehoorverslag pp.4-5). Zijn risico is derhalve minstens evenredig aan uw eigen vrees.

Wat betreft het luik subsidiaire bescherming dient het volgende te worden opgemerkt. Alhoewel u afkomstig bent uit Sheikhan (Centraal-Irak), er niet wordt getwijfeld aan het feit dat u ‘een burger’ bent en u dus in principe in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming geeft u zelf aan over een intern vluchtalternatief in Noord-Irak te bezitten, meerbepaald kon u terecht bij uw broer in Zakho. U verklaart zelf dat hij u hielp telkens u een probleem had, u zou hem altijd hebben bezocht (gehoorverslag p.3). U geeft geen enkele reden aan waarom u, zo u al niet meer in Sheikhan kon of wou verblijven, niet bij uw broer terecht kon indien u wil ontkomen aan de algemene onveiligheidssituatie in Centraal-Irak. In dit kader dient nog opgemerkt dat het Commissariaat-generaal wenst op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig

geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Gelet op uw familieband en gelet op uw Koerdische afkomst, is het aldus mogelijk om in deze regio een intern vluchtalternatief te vinden. Uw verklaring niet in Zakho te kunnen verblijven daar uw vader connecties had en u er zou vinden kan gezien bovenstaande observaties inzake de geloofwaardigheid van uw vluchtaanleiding niet overtuigen (gehoorverslag p.6).

De door u neergelegde fotocopie van een Irakese identiteitskaart is niet van die aard om bovengaande beweringen in positieve zin te wijzigen daar uw identiteit op zich hier niet ter discussie staat.”

3.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en is het niet eens met de argumentatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS).

Hij verwijst naar artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en stelt dat een gegronde vrees voor toekomstige vervolging volstaat.

Verzoeker betoogt dat hij zijn vrees aan de hand van een aantal objectieve elementen aannemelijk maakt en dat hij coherente verklaringen heeft afgelegd aangaande de relatie met zijn vriend. Bij terugkeer zou er een redelijke kans bestaan dat verzoeker vervolgd zal worden omwille van zijn geaardheid en gelet op de islamitische afkeuring, zowel maatschappelijk als juridisch.

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 100.628, 7 november 2001; R.v.St., nr. 159.298, 30 mei 2006; R.v.St., nr. 166.608, 12 januari 2007; R.v.St., nr. 167.848, 15 februari 2007; R.v.St., nr. 172.777, 26 juni 2007). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het in algemene bewoordingen herhalen van zijn asielmotieven en het betwisten van de bestreden motivering, zonder concrete argumenten aan te brengen ter weerlegging van deze motivering, die terecht besluit dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vermeende relatie met H.M. Ali en de daaruit voortvloeiende vrees voor zijn vader, aangezien het niet aannemelijk wordt geacht dat hij gedurende meer dan vier jaar wekelijks met deze man samenkwam in zijn eigen huis zonder dat zijn familie weet had van hun relatie. Verzoeker verklaarde immers dat (i) zij elkaar telkens ontmoetten op zijn kamer, waarvan zijn vader de sleutel had (ii) hij reeds eerder problemen kende met zijn vader en gaf zelf aan dat een homoseksuele relatie niet aanvaard wordt in de Koerdische cultuur, waardoor toch verwacht kon worden dat hij zich bewust was van de risico's van dergelijke relatie en meer voorzorgen zou hebben genomen om deze geheim te houden.

Tevens kan worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde te zijn gevlucht zonder zijn partner en geen contact meer met hem heeft (administratief dossier, stuk 3, p. 4), hetgeen merkwaardig is gezien de relatie vier jaar zou geduurd hebben en tevens getuigt van desinteresse in het lot van zijn beweerde partner. Voormelde houding ondergraaft verzoekers geloofwaardigheid.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt de toekenning het statuut van subsidiaire bescherming en is van oordeel dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de

voormelde wet van 15 december 1980, omwille van zijn afkomst uit Centraal-Irak. Hij stelt dat er geen intern vluchtalternatief openstaat voor hem aangezien zijn vader connecties heeft in het Noorden van Irak en hij daar dus niet veilig is. Verder haalt verzoeker aan dat hij evenmin voor langere duur terecht kan bij zijn broer, die hem heeft geholpen met zijn vlucht uit Irak.

4.2. Waar hij zich omwille van zijn afkomst uit Centraal-Irak beroept op artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing terecht aanvoert dat verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt, gezien hij zelf aangaf dat zijn broer in Zakho, Noord-Irak, hem telkens hielp als hij een probleem had en dat hij hem vaak bezocht (administratief dossier, stuk 3, p. 3) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet voor langere tijd bij hem terecht zou kunnen.

Zijn argumentatie aangaande de connecties die zijn vader zou hebben in Noord-Irak, betreft een loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen, hetgeen geenszins dienstig is ter weerlegging van de bestreden motivering, waarin terecht wordt opgemerkt dat dergelijke beweringen niet kunnen overtuigen, gelet op de reeds vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers vrees (zie sub 3.3). Uit de informatie in het administratief dossier (stuk 12: "landeninformatie") blijkt dat de situatie in Noord-Irak niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voorgaande kan aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 juli 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.

